

imenu Vilšer, koga je Winston površno poznao, pozivao ga je s osmehom na slobodno mesto za svojim stolom. Bilo je opasno odbiti. Prepoznat, nije mogao produžiti i sesti za sto sa devojkom koja nije u društvu. Previše bi bolo oči. On sede s prijateljskim osmehom. Glupavo plavokoso lice zasija. Winston za trenutak vide sebe kako usred tog lica udara pijukom. Posle nekoliko minuta, devojčin sto se popuni.

Ali nije ga mogla ne videti kad joj se približavao; verovatno je shvatila šta je posredi. Sledećeg dana, on se postara da dobije rano. I, naravno, ona je sedela za stolom na skoro istom mestu, opet sama. Neposredno ispred njega u redu je stajao čovečuljak sličan bubašvabi, brzih pokreta, ravna lica i sitnih sumnjičavih očiju. Odmičući se od pulta sa svojim poslužavnikom. Winston vide da se čovečuljak uputio pravo devojčinom stolu. Nada mu ponovo splasnu. Za malo udaljenijim stolom bilo je jedno slobodno mesto, no nešto je u čovečuljkovom izgledu govorilo da će on dovoljno paziti na svoju udobnost i izabrati sto sa najviše slobodnih mesta. S ledom u srcu, Winston pođe za njim. Morao je biti sam s njom, inače ništa ne vredi. U tom trenutku odjeknu jak tresak. Čovečuljak je ležao koliko je dug, poslužavnik mu beše odleteo iz ruku, a po podu su tekla dva potočića supe i kafe. On se podiže na noge sa zlobnim pogledom prema Winstonu; očigledno je sumnjao da ga je ovaj sapleo. Sve se ipak završi dobro. Pet sekundi kasnije, dok mu je srce gromoglasno tuklo. Winston je sedeo za devojčinim stolom.

Nije je gledao. Istovari svoje porcije s poslužavnika i smesta počeo jesti. Bilo je krajnje pogrešno da progovori odmah, pre nego što neko naiđe, ali ga je bio uhvatio užasan strah. Otkako mu je ona pristupila bilo je prošlo nedelju dana. Možda se predomislila, sigurno se predomislila! Bilo je nemoguće da se ovo uspešno završi; tako šta se ne događa u stvarnom životu. Možda ne bi uopšte ni progovorio da tog trenutka nije spasio Emplforta, poetu dlakavih ušiju, kako se smušeno vrzma po menzi sa svojim poslužavnikom, tražeći gde će sesti. Onako izgubljen, Emplfort je bio privržen Winstonu, i svakako bi seo za njegov sto ako bi ga spasio. Da se pređe u akciju preostao je još možda minut. I Winston i devojka jeli su neprekidno i ravnomerno. Splačina koju su jeli bila je tanka čorba, u stvari supa, od boranije. Winston progovori tihim mrmorom. Ni jedno ni drugo nisu dizali očiju; ravnomerno su zahvatali kašikom vodnjikave splačine i prinosili ustina, a između kašika izmenjivali ono nekoliko neophodnih reči tihim bezbojnim glasom.

"U koliko izlaziš s posla?"

"Gde se možemo naći?"

"Trg pobede, kod spomenika."

"Prepun je telekrana."

"Ako je gužva, ne smeta."

"Treba neki znak?"

"Ne. Nemoj mi prići dok me ne vidiš u gomili. I nemoj me gledati. Samo budi negde pored mene."

"U koliko?"

"U devetnaest."

"U redu."

Emplfort ne vide Vinstona i sede za drugi sto. Njih dvoje ne progovoriše više ni reči; koliko je to moguće dvoma ljudima koji sede jedno nasuprot drugom za istim stolom, nisu se ni pogledali. Devojka brzo završi sa svojim ručkom i ode. Winston ostade da popuši cigaretu. Winston se nađe na Trgu pobede pre dogovorenog vremena. Vrzmalo se neko vreme oko osnove ogromnog okruglog stuba na čijem je vrhu kip Velikog Brata gledao na jug prema nebu gde je pobedio evroazijske avione (pre nekoliko godina bili su istazijski) u Bici za Pistu